

се отнасяха съ него по другарски, а особено слѣдъ биткитѣ, въ които нашия турчинъ се би съ своитѣ единовѣрци не по-лошо отъ българитѣ. За жалость, не тѣй се отнасяха къмъ дѣлото другитѣ народности, особено, „брачата“ сърби, но за това ще споменемъ по-долу. Впрочемъ, въ 3-та дружина имаше нѣколко гърци, които съчувствено се отнасяха къмъ българското свѣто дѣло. Единъ изъ между тѣхъ особено се отличавахе съ своята прѣвзвзаностъ къмъ българитѣ и съ пълната си готовностъ да се жертвува за православнитѣ — българи.

Този гъркъ¹⁾ бѣше, побѣлѣлия вече и закаления въ боеветѣ съ общия ни врагъ — Турция, — Караискаки. Караискаки бѣше старецъ прѣхвърлилъ вече 60 години. При всичко това, въ врѣме на походитѣ той винаги вървеше прѣдъ ротата не въ редоветѣ. Той бѣше освободенъ отъ учение и въ врѣме на похода не влизаше въ строя. Той не говореше по български, твърдѣ слабо се обясняваше по турски и наричаше опълченцитѣ „мой дѣтча“. Караискаки бѣше приетъ въ офицерския кружокъ на 3-я дружина.

— Караискаки! Гърцитѣ не обичатъ българитѣ, а ти си дошалъ да се биешъ за тѣхъ? попитваха го офицеритѣ,

— Азъ съмъ се билъ и ще се бия съ общия врагъ на народитѣ на Балканския Полуостровъ, а като православни християни ний трѣбва да помагаме на българитѣ, както и тѣ ни помагаша въ възстанието ни — „завѣрата“.

Съ приказъ по опълчението, още когато това послѣдното бѣше въ Кишиневъ, се прѣдписваше продукти и провиантъ за опълченцитѣ да се приематъ отъ компанията „Коганъ, Горвицъ и Грегерь“, но тѣй като приеманитѣ отъ тая компания продукти винаги биваха недоброкачествени, то съ пристигването ни въ Плоещъ, съ приказъ по опълчението се заповѣдваше, въ случай че компанията продължава да отпуща недоброкачествени продукти, такива да се купуватъ отъ пияцата, а за да бждатъ артефлицитѣ добрѣ запознати съ мѣстнитѣ цѣни на прѣдмѣтитѣ за продоволствие, испратиха се отъ всѣка дружина по трима опълченеца въ ближнитѣ градове и села за да събератъ свѣдѣния за цѣнитѣ на казанитѣ продукти. — Тѣзи мѣрка отъ страна на началството имѡ добро послѣдствие: отъ

¹⁾ Въ 1891 година, прѣзъ м-цъ Мартъ, сждбата ни събра пакъ наедно съ 80 годишния старецъ Караискаки, само не на бойното поле вече, но въ IV-ия полицейски участъкъ въ столицата на свободна България!